

**BİR GÜN BİR
ASTSUBAY GELİR
AFŞAR ÇELİK**

Bir Gün Bir Astsubay Gelir

Afşar Çelik

- Nadir! Oğlum, ne gördüğümü söylesem inanmazsın!
- Ne gördün len?
- Bak şimdi...On iki - iki nöbetindeyim... Baktım orada öyle oturuyorlar...

Nadir, devresinin ne diyeceğini anlamış gibi gülümsedi ama sözünü de kesmedi. Nadir'in sırtından tanıdık bir ürperti geçti.

....

- Burası güzel be Süleyman!
- Güzel be Bekir!
- Ulan şu manzarayı seyretmeye doyamıyorum ben be!
- Vallaha doğru diyon devrem!
- Yani bazen memleketi özlemiyorum desem yalan olur.
- Özlenmez mi be devrem! Özleniyor tabii ama burası da başka be!
- Bırakıp gitsek... Böyle vefasızlık edecekmişiz gibi geliyor be Bekir'im!..
- He valla! Ama benim yeğenleri bazen çok özlüyorum be! Ablamın büyük kızı iki sene sonra sınava girecek. Tıp istiyor, biliyon mu?
- Vaaaaay! Yakışır devremın yeğenine be! Ulan benim ağabeyimin oğlan da okusa var ya! Ama ne gezer! Oğlan varsa yoksa ticaret diyor aga!
- O da güzel be oğlum! Herkes sen, ben gibi asker mi olacak?
- Orası da doğru da... Oğlan hayta abi!
- O yaşta hayta olmazsa zaten sıkıntı büyük devrem!
- Ya öyle deme! Geçenlerde sen tut, kız arkadaşına laf attı diye oğlanın birini yık!
- E ne yapaydı devrem?
- Yahu herifin kanı kaynıyor şimdi, anlasana birader!
- Ulan nasıl bir kaynamak bu? Abim kafayı yiyordu, yemin ederim ya!
- Takma be oğlum! Uslanır...
- O uslanana kadar... Yok aga! Senin yeğene imrendim ben! Banu muydu adı?
- He! İyi hatırladın! Nasıl hatırladın?

- Oğlum ablan o kadar bahsetti ki...
- He valla! Doğru diyon.

Bir müddet iki "devre" de sustu. Ayaklarını salladıkları uçurumdan aşağıdaki vadiyi seyre koyuldular. İçlerinden derin ve sızılı bir sükûnet geçiyordu. Orası keskin bir vadi gibiydi ve içinden ince bir ırmak akıyordu.

Kayalar ketumdu, yosunsuzdu. Güneş donuk ve bunluydu. Böyle bir hava böyle bir bulut ve böyle bir vadi olur muydu? İkisi de bilmiyordu yine de ikisi de onları aşağıdaki manzaraya bağlayan bir şeyler olduğunu adları gibi biliyordu.

- Bizi unuturlar mı dersin devrem?
- Bilmem...

Soruyu Süleyman sormuştu, Bekir cevaplayamamıştı. Süleyman'ın göğsünün orta yerinden soğuk, ağır bir taş düşer gibi oldu.

- Unuturlarsa üzülür müsün?
- Bir kere anam, babam unutmaz... Bacım hiç unutmaz. Az sırtımda gezdirmedim keratayı.

İkisi de buna pek güldü.

- Sırtıma atlar, boynuma sımsıkı sarılırdı kene! Ulan benim etim ne budum ne! Ama o böyle boynuma sarılıverince var ya! Ulan içime bir kuvvet dolardı böyle!
- Yahu niye taşıyordun ki madem?
- Öyle değil be birader! "Benim abim herkesi döver!" demiyor muydu? İnsan bir anda kendisini pehlivan falan sanıyordu.
- Hahahaha! Benim birader de bana güvenip maçlarda çamura yatardı.
- O nasıl oluyor lan?
- Herif artistin önde gideni oğlum! Bakıyorsun maç kötü gidiyor bu kale önünde kendini bir yere atıyor!
- Vaaay! Desene artizlikte abisine çekmiş!
- Hade len! Ne zaman gördün de benim artizliğimi?
- Bırak bırak! Yengeyi tavlama için neler yaptığını cümle âlem biliyor...
- Kız güzeldi oğlum! Ne yapaydım?
- Şöyle de, bilelim! Ama bize mavra okuma! Neyse doğrusunu söyle, ciğerimi ye!
- Allah Allah! Ne alâkası var ya?!
- Var işte! Hahaha!
- Amaaaan! Sen de bizi kıskanıyon...

- Ne kıskanacağım oğlum? Kaç kız arkamdan ağlar benim biliyon mu sen?

Süleyman başını salladı, sımsıcak gülümsüyordu. Bekir bu tebessümü görünce içinde kocaman bir minnettarlık duydu. Sonra yutkundu. Bu dünyada... Bir sonraki dalgada siliniverecek ayak izleri gibiydi sanki. Sonra bir kez daha yutkundu. Konuşunca bulutlar sağılacak, güneş çözülecek, ışığın ipleri dağılacak gibi hissetti. Dahası... Nedense oturdukları şu tepeden... Hayır... Elbette olamazdı ama... Kirli ayaklarının vahşi adımlarıyla, domuz suratlarıyla ve kusmuklu ağızlarının ortasında yerleştiği yeşil suratlarıyla bu kutlu yamaçlardan tırmanacak sürüler aklına geldiğinde, içinde bir telâş infilâk edecek gibi oluyordu.

- Bekir be...

- Buyur devrem...

- Geçen Sedat'ın şehit nöbetini tutan Mert vardı ya...

- He! Ne olmuş ona?

- Sur'da şehit oldu biliyor musun?

Bekir başını sallamakla yetindi. Ne diyeceğini bilmiyordu. Hâlbuki askerde insana her şeyi öğretiyorlardı, değil mi?

- Biliyon mu devrem?

- Neyi devrem?

- Geçenlerde şu PKKlı çakallardan biri dedi ki... "Bu işten vazgeçmezseniz, bir gün sizin de kapınızı bir astsubay çalar."

- Öyle mi dedi?

- Öyle dedi. He valla!

- Döl dediğin her hayvanda var devrem, şerefse sadece insanda...

- Ağzın bal yesin devrem! Ağzın bal yesin!

- Hahaha! Hep beraber devrem! Geçenlerde Hakkâri'den bir hoca bal getirdiydi, bildin mi?

- Bilmem mi? Karakol komutanı, "Aman hocam! Başınız derde girmesin! Sizin gibi değerli hocalara ihtiyacımız var bizim!" dedi. Ama hoca ne dedi, biliyon mu?

- Bilmiyorum ama... O kadar şerefsiz evladının arasından geçip de karakola bal getiren hoca mutlaka güzel bir şey söylemiştir.

- Hah! Güzel dedin! "Biz karı kılıklı hainlerden korkan kadınlardan değiliz komutanım. Biz düşmana erkek kılığında kafa tutan Türk kadınlarının soyundanız!" dedi.

- Ne diyon? Vallaha mı len?

- Hem vallaha hem billaha!

- Abi o zaman korkacak bir şey yok... Bizi unutsalar da olur be!

- Eh... Belki bizi yazan biri çıkar be... Ne dersin?
- Boş ver be devrem! Bırak, ekmeklerine baksınlar... Bırak, nutuk atsınlar... Bırak ihale kapsınlar... O lafı eden tek bir hoca varsa var ya... Her şeye değer be devrem, her şeye değer!
- Ağzından bal damlıyor be devrem, haklısın, her şeye değer!

....

Aykut nöbet yerindeki tuhaflığı gördüğünde, gözlerine inanamadı.

- Ne yapıyorsunuz oğlum burada? Hop! Kime diyorum? Geçin lan içeri!

Aykut öğle nöbetinde, karakolun dışında uçurumun kıyısında ayaklarını sallayarak oturan iki askeri görünce çileden çıktı.

Oysa onların, Aykut'tan haberi yokmuş gibi görünüyordu.

- Essah mı len? Sen de gördün mü onları?
- Gördüm, gördüm devrem... Allah seni inandırсын, seni gördüğüm gibi gördüm hem de.
- E abi yani o zaman... Yani öyle yan yana nasıl oturuyorlardı he? Abi benim kafam çok karıştı ya. Benim bildiğim adamlarsa... Onlar kardeş gibiymiş abi.
- Onlar harbiden hep beraber mi görev yapmış?
- Sen ne diyorsun oğlum? Onlar birbirlerini hiç bırakmamış. Gördüklerin, bunlara benziyor muydu, sen onu de hele

Arkadaşının cep telefonundaki sanalağ sayfasında devresinin resmini kucaklamış sarışın askerin fotoğrafını gördüğünde Aykut baylayazdı. Sadece başını hafifçe sallayabildi.